

Arrest

nr. 216 855 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 juni 2016 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Het beroep ingesteld tegen deze beslissing werd bij arrest 187 201 van 22 mei 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.2. Verzoekster dient op 31 oktober 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, dit in haar hoedanigheid van moeder van een Belgisch minderjarig kind. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 april 2018 een beslissing waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande wordt beschouwd. Deze beslissing, die verzoekster op 25 april 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod met een geldigheidsduur van 2 jaar dat u betekend werd dd. 23.06.2016 alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 23.06.2016. U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 44 decies van de wet van 15/12/80, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing. Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd 31.10.2017 en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd. Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een tweede middel onder meer een schending aan van de “algemene motiveringsplicht”.

Zij verschaft hierbij de volgende toelichting:

“Bij arrest van Uw Raad nr. 161.497 van 08 februari 2016, werden overeenkomstig artikel 267 VWEU prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie die relevant zijn voor huidige zaak. Bij arrest van 8 mei 2018 stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie als volgt: (samengevat) Het Hof verduidelijkt dat het in België de praktijk is om verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging niet in aanmerking te nemen en dus ook niet inhoudelijk te onderzoeken wanneer tegen niet-EU-onderdanen een inreisverbod is uitgevaardigd. Ook wijst hij erop dat de verschillende burgers van de Unie die in deze zaken betrokken zijn, zich niet geregeld als werknemers of dienstverrichters naar een andere lidstaat begeven en dat zij hun gezinsleven met de niet-EU-onderdanen niet tijdens een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat dan België hebben opgebouwd of bestendigd. Bijgevolg rijst de vraag of de richtlijn van de Unie over illegaal verblijf of artikel 20 VWEU (burgerschap van de Unie) op die situaties van toepassing is¹. Het Hof herinnert aan zijn rechtspraak over het burgerschap van de Unie volgens welke er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, ondanks dat de betrokken Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een onderdaan van een niet-EU-land die familielid is van die burger. Dat is het geval wanneer de betrokken burger ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd. De verplichting voor een onderdaan van een niet-EU-land om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, kan dus afbreuk doen aan de nuttige werking van het burgerschap van de Unie. Dat is het geval wanneer de naleving van die verplichting er wegens het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen die niet-EU-onderdaan en een Unieburger die lid is van zijn familie, toe leidt dat laatstgenoemde feitelijk gedwongen is hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie te verlaten voor een tijd die, zoals de nationale rechter opmerkt, onbepaald is. Vervolgens verduidelijkt het Hof de omstandigheden waaronder ook daadwerkelijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding die als grondslag kan dienen voor een afgeleid verblijfsrecht voor het familielid van een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend. Het Hof benadrukt dat volwassenen - anders dan minderjarigen (met name kinderen van jonge leeftijd) - in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Wanneer de Unieburger daarentegen minderjarig is, moet bij de beoordeling of van een afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van de niet-EU-onderdaan sprake is, in het belang van het kind rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, zoals zijn leeftijd, zijn

lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een niet-EU-land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan, hoewel dat een van de in aanmerking te nemen relevante factoren is. Daarnaast verduidelijkt het Hof dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de onderdaan van een niet-EU-land zich beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld. Evenmin is van belang dat het inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de onderdaan van een niet-EU-land zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende. Noch is van belang dat het inreisverbod is gerechtvaardigd doordat niet aan een terugkeerverplichting is voldaan. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen die er niet automatisch toe leiden dat de onderdaan van een niet-EU-land een afgeleid verblijfsrecht wordt geweigerd. Een afgeleid verblijfsrecht kan de onderdaan van een niet-EU-land slechts om redenen van openbare orde worden geweigerd wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten blijkt dat de betrokkene, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Tot slot verzet richtlijn 2008/1152 zich tegen een nationale praktijk op grond waarvan ten aanzien van een onderdaan van een niet-EU-land tegen wie reeds een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waaraan een nog geldig inreisverbod is gekoppeld, een terugkeerbesluit wordt vastgesteld zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de aspecten van zijn gezins- en familieleven (met name het belang van zijn minderjarige kind) die zijn vermeld in een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die na de vaststelling van een dergelijk inreisverbod is ingediend, behalve wanneer de betrokkene die aspecten reeds eerder had kunnen aanvoeren. Deze rechtspraak dient toegepast te worden op huidige zaak. verzoekster is moeder van een Belgisch kind, Olivia, geboren in België op 10 december 2016 dus 1,5 jaar oud (zie geboorteakte) verzoekster oefent samen met de Belgische vader van Olivia het ouderlijk gezag uit en oefent het hoofdverblijf uit over Olivia, waarbij de Belgische vader een secundair verblijf uitoefent in de weekends (zie vonnis Familierechtbank) De tegenpartij was op de hoogte van deze elementen, die de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekster en haar Belgisch minderjarig kind aantonen en die ontstaan zijn posterieur aan het afleveren van het inreisverbod. Zo werden de volgende stukken toegevoegd aan de aanvraag : de erkenningsakte door de Belgische vader, het akkoord tussengekomen tussen de advocaten van partijen betreffende de verblijfsregeling, de inleiding van het verzoekschrift bij de familierechtbank, de voorlopige regeling die getroffen werd tussen partijen. Gezien de uitoefening van het hoofdverblijf door verzoekster, zou zelfs een tijdelijke scheiding een enorme impact hebben op het evenwicht van het minderjarig Belgisch kind, dat ofwel van haar vader ofwel van haar moeder zou gescheiden worden en als gevolg zou hebben dat de verblijfsregeling, bevestigd door een uitvoerbaar vonnis, niet uitgevoerd kan worden. Het minderjarig Belgisch kind bouwde een affectieve relatie op met beide ouders, hetgeen opnieuw aangetoond wordt door de verblijfsregeling die voorzien werd. Daarbij is het minderjarig Belgisch kind slechts 1,5 jaar oud en niet in staat zelfstandig te functioneren. De inbreuk op het privé en familiaal leven is dan ook disproportioneel en in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, die het recht op eerbiediging van het privé-leven, familie- en gezinsleven waarborgen. Bovendien schendt de bestreden beslissing ook de motiveringsplicht, aangezien er louter verwezen wordt naar het inreisverbod dat afgeleverd werd, zonder dat er een individuele analyse plaatsvond van de specifieke situatie van verzoekster. De beslissing is dan ook disproportioneel en schendt de artikelen 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest en de algemene motiveringsplicht. Het middel is gegrond. [...].”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“2.3. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De algemene motiveringsplicht,
- Artikel 8 EVRM,
- Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- Het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij houdt voor als zou de bestreden beslissing een inbreuk zou betekenen op het privé en familiaal leven van verzoekende partij, disproportioneel zijn en in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij merkt evenwel dat niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu staat het gezinsleven van de verzoekende partij niet ter betwisting.

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren en dit in weerwil van hetgeen verzoekende partij daarover voorhoudt.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar gezinsleven niet elders kan leiden, al dan niet tijdelijk.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een gezinsleven uit te bouwen. De partner en het kind kunnen haar vervoegen.

Dan wel kan zij eventueel tijdelijk België verlaten, en intussen contact blijven houden via moderne communicatiemiddelen:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Terwijl de verzoekende partij de elementen die zij thans naar voor brengt nopens het gezinsleven tevens kan inroepen in het kader van een aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod die zij vanuit het land van herkomst kan indienen, te meer niet de in casu bestreden beslissing doch wel het inreisverbod het gezinsleven belemmert.

“Bovendien, met betrekking tot het voorgehouden privé en gezinsleven, stelt de Raad vast dat de inmenging in het privé of familiaal leven van de verzoeker zoals aangevoerd, niet voortvloeit uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt bestreden, maar wel uit het verder bestaan van de gevolgen van het eerder inreisverbod en de Raad oordeelt dat het aan verzoeker toekomt om deze elementen te laten gelden in het kader van een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod waarvan zij het voorwerp uitmaakt.” (R.v.V. nr. 142.276 van 30.03.2015)

Evenmin kan ter discussie staan dat de verzoekende partij op 23.06.2016 een inreisverbod van twee jaar werd betekend.

Op de verzoekende partij rustte derhalve een uitdrukkelijk verbod om nog verder in België te verblijven of alhier opnieuw binnen te komen. Verzoekende partij heeft er zelf voor gekozen om in illegaal verblijf een gezinsrelatie uit te bouwen, doch moest weten dat haar verblijf precair was.

Zie in die zin:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

En ook:

“de raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77)” (R.v.V. nr. 114.469 dd. 26.11.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar kind en partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een

regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt, en aldus ook geen schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Tot slot laat de verweerder nog gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het enig middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 31.10.2017 en van het immatriculatie-attest, als onbestaande diende te worden beschouwd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen [...]

2.3. Uit het betoog van verzoekster leidt de Raad af dat zij met het opwerpen van de schending van de “algemene motiveringsplicht”, de schending beoogt aan te voeren van de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS, 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. Kernbetoog van verzoekster is dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt aangezien er louter wordt verwezen naar het inreisverbod dat werd opgelegd, zonder dat er een individuele analyse plaatsvond van haar specifieke situatie. Verzoekster citeert het arrest K. A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. t. België), dat zij naar analogie van toepassing acht op haar eigen zaak.

2.5. De Raad kan verzoekster volgen waar zij stelt dat zij een ruimere motivering aangaande haar persoonlijke situatie mocht verwachten, gelet op het arrest K. A. van het Hof van Justitie. Zoals verzoekster terecht stelt, heeft het Hof van Justitie in voormeld arrest uitgelegd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.

2.6. Zoals verzoekster eveneens pertinent opwerpt, heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.

2.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 31 oktober 2018 in Arendonk een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als *“bloedverwant in opgaande lijn”* van haar Belgische minderjarige dochter zoals bedoeld in artikel 40ter, eerste lid, 2de streepje van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.8. De Raad dient – samen met verzoekster – vast te stellen dat verweerder zich, in antwoord op voormelde verblijfsaanvraag, ertoe heeft beperkt te motiveren dat verzoekster *“het voorwerp uit[maakt] van een inreisverbod met een geldingsduur van 2 jaar”* en dat zij *“de opheffing van dit inreisverbod [kan] vragen, in toepassing van artikel 44decies van de wet van 15/12/80, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België”*. Verweerder concludeert dat *“gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 31.10.2017 en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd”*.

2.9. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt aldus dat verweerder van oordeel is dat een inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebrek aan een verzoek tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend. Dit vindt ook steun in de nota met opmerkingen waarin onder de punten 2.1. en 2.2. kan gelezen worden, *“Het weze benadrukt dat de in casu bestreden beslissing geen weigering ten gronde uitmaakt van de aanvraag gezinshereniging, maar integendeel motiveert dat dergelijke aanvraag niet geldig kon worden ingediend om reden dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod”* en *“Verweerder laat gelden dat terecht werd besloten dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod **geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan indienen.**”* In de nota met opmerkingen verwijst verweerder in het kader van de bespreking van het eerste middel naar artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, waar het inreisverbod wordt gedefinieerd als de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden. Verweerder wijst er bij zijn bespreking van het eerste en tweede middel op dat verzoekster op 23 juni 2016 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat zij heden het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

2.10. Verweerder kan in dit betoog evenwel niet worden gevolgd nu het Hof van Justitie op dit punt in voormeld arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26

juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.” (eigen onderlijning)

2.11. De bestreden beslissing maakt geen afweging aangaande de individuele omstandigheden van verzoekster. Er wordt op geen enkele wijze gemotiveerd aangaande een onderzoek of er tussen verzoekster en haar Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoekster in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, 2de streep van de Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat haar Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat haar het effectieve genot van de voornaamste aan haar status ontleende rechten, in casu artikel 20 VWEU, zou worden ontzegd.

2.12. Gelet op bovenstaande kan verzoekster worden bijgetreden in haar betoog dat verweerder, door de afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande te beschouwen onder de loutere motivering dat verzoekster een inreisverbod betekend kreeg, de formele motiveringsplicht heeft geschonden. Verzoekster koestert, gelet op de inhoud van het arrest K. A. van het Hof van Justitie, terecht de verwachting dat een motivering aangaande de individuele analyse van haar specifieke situatie in de bestreden beslissing zou worden opgenomen, quod non in casu.

2.13. Het verweer in de nota met opmerkingen aangaande verzoeksters tweede middel is niet dienstig aangezien het totaal niet ingaat op het door verzoekster aangehaalde arrest K. A. van het Hof van Justitie en enkel uitgebreide overwegingen bevat in het licht van artikel 8 van het EVRM. De eindconclusie in de nota dat verweerder terecht de bestreden beslissing getroffen heeft kan deze beslissing bezwaarlijk overeind houden. De Raad benadrukt nog dat verweerder ter terechtzitting uitdrukkelijk erkent dat er “iets schort” aan de bestreden beslissing.

2.14. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een aangevoerd onderdeel tot van een middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen en evenmin van het eerste middel en van het verweer hiertegen in de nota met opmerkingen (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande wordt beschouwd, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA